

González convoca eleccions generals anticipades en un moment difícil per al PSOE

El desconcert socialista

González ha optat per convocar eleccions. La millor manera de fugir de Filesa i de les rivalitats internes del PSOE. Mentrestant, Joan Lerma referma el seu poder al PSPV i això el fa guanyar punts a Madrid. El PSC juga a fons la carta renovadora. A les Illes, continua la perplexitat al partit.

Són el dia 6 de juny, poc abans de la visita del papa Joan Pau II a l'estat espanyol. Ho ha decidit González, enmig de la Setmana Santa. Però malgrat el que pugui semblar, la decisió no és producte d'una revelació. González i el papa ja van coincidir el 1982, any de la primera victòria socialista. Les eleccions van ser el 28 d'octubre, i tres dies després, el 31, Joan Pau II aterrava. Lluny de càlculs pietosos, que no s'estilen gaire en un ex-marxista, el càlcul de González és molt més fred. L'opció que ha seguit és aquella que diu que demà pot ser massa tard. És a dir, o ara o mai. Les eleccions estaven previstes per la tardor. El president del govern espanyol confiava que llavors els indicadors econòmics apuntessin, si més no, alguns símptomes de recuperació. Els seus assessors li han dit que és una esperança inútil. Que la crisi va per llarg.

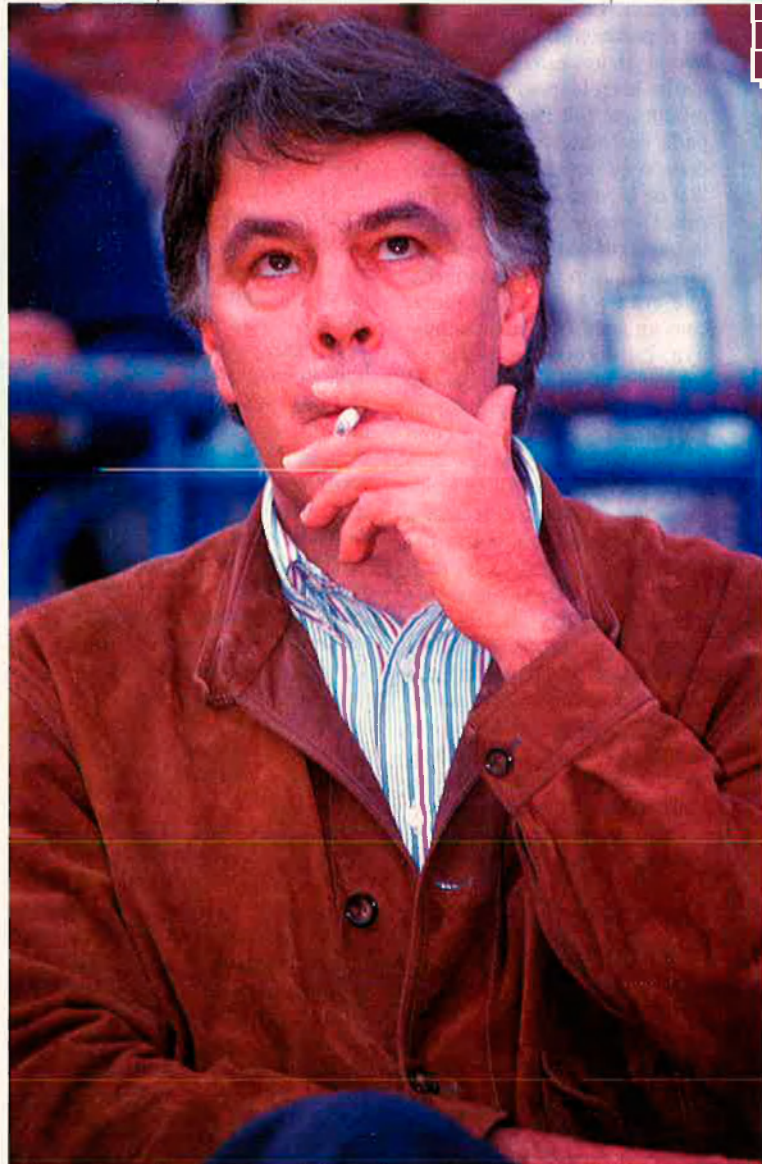
Els problemes de Felipe González no són però de calendari. Té un problema domèstic. A casa seva, al PSOE, la situació era més que difícil. El cas Filesa, perseguit sense misericòrdia pel jutge Marino Barbero —un exemple paradigmàtic de la intervenció dels jutges en el terreny polític—, havia accentuat perillosament les diferències entre els dos sectors del partit, renovadors i guerristes. Convocar eleccions ha

estat una manera eficaç de cridar a files, a marcar el pas tots junts. I després ja veurem. Una crisi que té les seves catacumbes en el cas Juan Guerra, però que esdevenia per Setmana Santa un viacrucis particular per González. Sobre la taula tenia el cap

de Txiqui Benegas, secretari d'organització del PSOE, ofert per ell mateix en una carta de dimissió que clamava contra "els renovadors del no-res". Els guerristes, reagrupats a l'entorn del ressuscitat i reforçat Alfonso Guerra, disposats a no cedir un

pas. No volen que ningú sigui depurat per les responsabilitats polítiques del "cas Filesa". El president espanyol no ho tenia fàcil. Els guerristes controlen les trinxeres de Galícia, Astúries, Cantàbria, País Basc, Aragó, Múrcia, Extremadura i Andalusia. Tenen, a més, 17 dels 31 membres de la comissió executiva federal. La sintonia de González només la segueixen el Principat, Balears, Navarra, Castella-La Manxa i Madrid. El País Valencià, juntament amb La Rioja, Castella-Lleó i Canàries, gaudeix de la tranquil·litat de la "neutralitat".

Arribat el dissabte de Glòria, dia 10 d'abril, dia també de l'executiva ajornada del PSOE, arribà la primera part de la solució salomònica. González, havent pactat-cedit el dia abans amb Guerra i Benegas, assumeix tot el poder de la direcció del partit. Diu que ho fa per eliminar la corrupció i "reforçar la unitat del partit". Ell presidirà una nova comissió d'estratègia político-electoral que deixa en suspens l'executiu fins després de les eleccions i que té tots els aires de comissió de

González ha anticipat les eleccions a causa de les picabaralles internes del PSOE.

RAFA GIL

salvació, i presidirà també la comissió de llistes. Feina, aquesta última, reservada fins ara a Guerra, tot i que aquest hi continuarà, amb el mateix poder o més. La segona part de la decisió salomònica va arribar dilluns, per animar la *rentré*. Convocatòria d'eleccions generals anticipades. La millor manera d'aturar, desviar o posposar la situació de crisi. Les raons esgrimides per González van ser, òbviament, unes altres. Pel cap del PSOE, són la "crispació política" existent en alguns partits, els altres, i el debat polític "irracional" que s'ha instal·lat en la classe política espanyola. Va ser, doncs, un anunci de convocatòria ja en clau clarament electoral. Reconduir el clima polític i afrontar amb la tranquil·litat d'un govern nou la crisi econòmica van ser els missatges electorals de González. Salvar la unitat del partit i avançar-se a la crisi econòmica serien les raons de fons. En principi, quan un poder avança unes eleccions, ho fa perquè té constància que les pot guanyar. O que pot perdre-hi menys.

UN COMITÈ D'ESTRATÈGIA PACTAT

És el primer cop que en unes eleccions generals no hi ha un guanyador clar previst. Fins avui, quan s'acostaven les legislatives, hi havia un clar guanyador, i només faltava saber quina seria la diferència respecte al segon. Ara l'escenari és diferent. Davant el PSOE hi ha un PP amb gana de poder i, almenys, amb algunes possibilitats. González haurà de superar-se a si mateix, i superar els entrebancs econòmics i interns, de partit. Acabada la setmana de passió, la primera feina ha estat nomenar el comitè d'estratègia electoral, que esdevindrà l'òrgan rector dels destins del PSOE fins a les eleccions, i que estarà presidit pel mateix González. La composició del comitè d'estratègia electoral és una mostra de l'esperit del pacte de Setmana Santa, una mostra del pacte d'equilibri que ha de

dur el PSOE a la victòria el 6 de juny. En formen part Alfonso Guerra, Txiqui Benegas, Francisco Fernández Marugán —pel cantó dur de l'aparell guerrista—; els renovadors Narcís Serra i Raimon Obiols; i els neutrals, però per damunt de tot felipistes, amb afinitats oberturistes, Ramón Jáuregui i José María Maravall.

D'entrada, i pel que fa a les seccions socialistes dels Països Catalans, el PSC es veu un cop més premiat en les altes instàncies del socialisme estatal. Malgrat el delicat moment que viu Serra, enfrontat radicalment a l'aparell del partit guerrista, continua tenint la confiança del secretari general i president del govern. Obiols, impulsor de la renovació des del Principat, en qualitat d'avantguarda, camina al costat de Serra. Els socialistes balears s'han quedat sense Fèlix Pons en l'organisme, com en un primer moment s'havia apuntat.

Com també s'havia previst la incorporació de Lerma, tot i que a darrera hora no ha estat així, perquè González ha hagut d'optar per un comitè reduït que deixa fora molta gent i que és més controlable per ell mateix.

LA DECISIÓ INESPERADA

Al País Valencià, la decisió d'avançar les eleccions generals no ha estat compartida pel partit, encara que públicament l'executiva del PSPV-PSOE diu el contrari. Malgrat que la cúpula dirigent dels socialistes valencians ha defensat públicament la decisió de González, fonts internes del PSPV asseguren que l'avançament de les eleccions ha agafat per sorpresa el partit i assenyalen, a diferència de la versió oficialista, que la depuració de Guillermo Galeote i Carlos Navarro no ha satisfet la

majoria dels socialistes valencians. Al seu parer, el partit esperava unes solucions més dràstiques per tancar la crisi oberta entre guerristes i renovadors. Però pel sector oficial del socialisme valencià, ni Fillela ni la crisi del partit (que ells prefereixen anomenar "diferents sensibilitats") han provocat l'avançament de les eleccions. No obstant això, la depuració de Guerra i Solchaga, que va ser defensada per Eduard Montesinos, secretari general del PSPV-PSOE a la ciutat de València, eren les mesures esperades pels socialistes valencians. La caiguda dels principals exponents dels corrents enfrontats, "era una necessitat" que també exigien els oficialistes, encara que no públicament.

L'executiva del PSPV-PSOE acata ara la convocatòria d'eleccions per disciplina. Els crítics afirmen que la cúpula valenciana no ha fet mai una anàlisi política pròpia i asseguren que pels dirigents valencians, qualsevol mesura presa per Ferraz, seu dels socialistes a Madrid, "és sempre la més encertada".

Adolfo Guerra es manté com un líder molt influent dins l'aparell del PSOE.

RAFA GIL

Malgrat la inesperada decisió de González, el PSPV-PSOE ha optat pel continuisme dels caps de llista. Cebrià Ciscar, Francesc Arnau i Josep Bevià tornaran a ser els primers de les candidatures del PSOE per València, Castelló i Alacant respectivament. Els crítics afirmen que no hi haurà grans canvis. Cap membre del corrent Esquerra Socialista figurarà en les llistes, encara que ho han exigít públicament, i l'únic canvi significatiu pot ser l'ocupació del tercer lloc per Antoni Asun-

potent en la federació valenciana. L'enfrontament entre Guerra i González ha estat el motiu de la seua pujada. Lerma no ha optat mai a un càrrec dins el partit en l'àmbit estatal, sempre ha jugat a no definir-se. Aquesta indefinició li ha anat bé fins ara. La seua "prudència" ha estat del seu costat perquè els grupuscles del PSOE no se li han reproduït dins el seu àmbit. Fins ara, tot i el prestigi de Lerma i el pes de la federació socialista valenciana, la presència de militants del PSPV en càrrecs

niment com a cap dels socialistes valencians, des que en 1979 va accedir a la secretaria general del PSPV-PSOE, l'ha convertit en un dels homes més forts del socialisme no sols valencià sinó també espanyol.

Per això, parlar avui del PSPV representa parlar del líder. Al llarg d'aquests onze anys de domini socialista, la fèrria disciplina imposada per Lerma i la seua "praxi" política basada en l'eslògan "el qui es mou no surt en la foto", l'han convertit en el totpoderós del PSPV-PSOE. Durant tots aquests anys, el número u dels socialistes s'ha preocupat bàsicament d'una cosa: controlar el seu feu. Així Lerma no sols ha aconseguit desfer-se de les diferents famílies existents (ciscaristes, blasquistes, etc.), sinó que a més ha aconseguit imposar el seu criteri i eliminar sempre qualsevol possibilitat de debat intern. Sense el debat intern, i fomentant la persecució de determinats membres del corrent Esquerra socialista, i amb l'anihilació dels consellers Ciscar i Blasco, els únics capaços de poder arribar a la secretaria general del partit, Lerma ha imposat una estructura organitzada on l'obediència és la norma.

No obstant això, fa poc, la pau d'anys enrere s'ha trencat i les dissensions entre famílies s'han tornat a revifar. Es el cas dels enfrontaments locals de la comarca de la Ribera, o de l'Ajuntament de Foios, on un grup de regidors socialistes va demanar la dimissió de la seua alcaldessa. I talment les lluites internes en l'agrupació de la ciutat de València contra el seu secretari general, Eduard Montesinos, i la crisi interna del PSPV a Alacant i Castelló. Totes, però, han quedat ajornades a causa de la inesperada convocatòria d'eleccions generals. Els socialistes valencians, tant els oficialistes com els crítics, asseguren que aquestes lluites no afectaran gaire els propers resultats electorals. Tanmateix, mentre que els oficialistes resten importància al sondeig del CIS del mes de febrer, que augurava la pèrdua d'un diputat per València i la desaparició de l'hegemonia del partit en les comarques alacantines en favor del PP, els crítics adverteixen que les forces estan molt igualades. Segons les seves xifres, el PSPV-PSOE obtindria 13 diputats, el mateix que el PP. EUPV passaria de 2 a 4 diputats. Si es produeixen aquests resultats, el triomf de l'esquerra seria evident, malgrat la baixa de 3 diputats dels socialistes.

La direcció del PSPV n'és conscient, encara que no ho reconeix públicament. Per ells, el triomf és a l'abast, perquè, al País Valencià, la dreta no ha guanyat mai la

Joan Lerma (a la dreta, junt al vice-president Narcís Serra) ha experimentat un pujada dins l'estructura del PSOE.

RAFA GIL

cion, director general d'Institucions Penitenciàries, en detriment de José Maria Mohedano.

Aquestes hores baixes del PSOE, però, han coincidit amb la pujada dins l'estructura estatal del president de la Generalitat valenciana, Joan Lerma. Un dirigent que no ha estat qüestionat mai ni per Felipe González ni per l'aparell del partit. Justament, no per ser un home carismàtic ni amb pes dins del socialisme estatal, sinó per la quantitat de vots que des de 1982 ha aportat a la continuïtat de González a la Moncloa. Cal remarcar també que la federació socialista valenciana és, després de l'andalus, la segona amb més militants (35.000 militants). Això, juntament amb el seu pragmatisme i una bona dosi d'oportunisme polític, que sempre han caracteritzat Lerma, han fet que en els darrers dies s'especulés amb la possibilitat que entrés a formar part del comitè d'estratègia electoral, tot i que finalment no ha estat així.

Lerma ha rebut el suport de González pel seu neutralisme calculat en les lluites internes del partit i pel seu control omni-

estatal s'ha limitat a Vicent Albero, secretari d'estat del Medi Ambient, i a Antoni Asuncion. Ara cal veure si aquesta presència s'incrementa en cas de victòria en les eleccions. De moment, però, segons fonts socialistes, aquesta no és la principal preocupació del president Joan Lerma.

Més aviat li interessa controlar el seu feu, cosa que ha aconseguit. L'únic guerrista amb poder al País Valencià és Antoni Garcia Miralles, membre de l'executiva i president del PSPV i de les Corts valencianes, i aquest no es rebel·larà mai. Lerma ho ha tingut clar, la mateixa disciplina que ha exigít als seus, és la que ha aplicat Ferraz.

LERMA, EL PODERÓS

Aquesta promoció política de Joan Lerma no ha estat fortuïta. Cal recordar que des de 1982, any en què va ser elegit president de la Generalitat valenciana, s'ha mantingut al capdavant del govern valencià i sempre ha obtingut majoria en les Corts autonòmiques. A més, el seu mante-

partida als socialistes. Ara però, després de la pèrdua de l'Ajuntament de València a favor del PP, la batalla en aquestes eleccions es presenta més dura. El PP compta ara al País Valencià amb dirigents a l'alça com Rita Barberà i Leopoldo Ortiz. El PSOE sap que la seva victòria depèn dels vots dels indecisos. Les decisions que adopti l'electorat ara mateix situat en l'absència poden decantar la balança al costat del PSPV-PSOE o al del PP. La lluita està servida i els socialistes són els favorits a priori.

EL PSC, ENTRE SALA I EL DISCURS RENOVADOR

La convocatòria de les eleccions ha agafat el PSC en plena dinàmica del procés de

Raimon Obiols ha hagut d'interrompre el procés de renovació del PSC.

ARXIU

renovació endegat pel primer secretari del partit, Raimon Obiols, després de la derrota, ara fa un any, a les eleccions autonòmiques del Principat. Els socialistes catalans treballaven amb la hipòtesi d'unes eleccions a la tardor, a les quals havien d'arribar amb un discurs renovat i havent creat expectatives amb vista a una refundació immediata de l'esquerra catalana. Allò que n'han dit Acció Catalana. Però la decisió de González els obliga a entrar directament en la dinàmica electoral, que vol dir confrontació d'opcions, i aturar, per tant, altres processos.

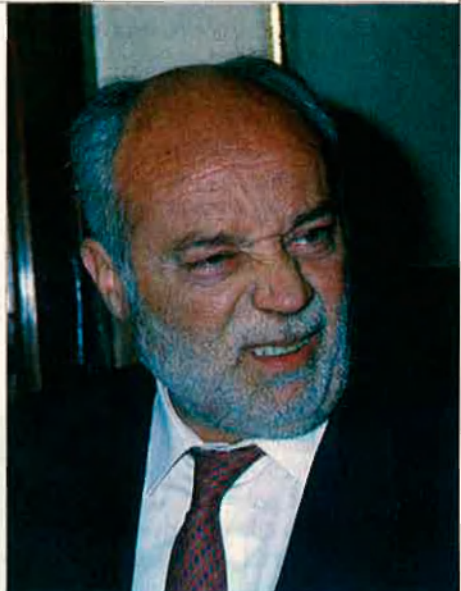
Dos reptes immediats tenen els socialistes catalans. Un, mantenir-se com a primera força del Principat en unes legislatives, com ha passat sempre fins ara, però avui, segons algunes enquestes, aquesta hege-

monia socialista es veu amenaçada per CiU, que podria igualar o superar el PSC. L'altre repte, intentar que les acusacions d'implicació sobre el "cas Filesa" que planen sobre Josep Maria Sala, secretari d'organització, no minvin les possibilitats electorals socialistes. El PSC, en el cas Sala, ha optat per fer pinya al seu voltant i per defensar-ne sense fissures la integritat i aturar qualsevol intenció vinguda des de Madrid que olorés a depuració. Al llarg de la crisi, els socialistes catalans han combinat, en un equilibri difícil, el seu suport a Sala amb el suport a les peticions de González de depuració de responsabilitats. Com que González, atrapat per la pressió de l'aparell guerrista, es va conformar amb les dimissions de Navarro i Galeote, el PSC es va estalviar qualsevol enfrontament.

Els socialistes catalans intentaran demostrar que, una vegada més, el PSC és diferent. Que la crisi de la família socialista no va per ells i que els problemes del "cas Filesa", tampoc. En aquesta línia s'ha manifestat clarament en els darrers dies Joaquim Nadal, alcalde de Girona i un dels dirigents amb possibilitats de rellevar Obiols com a candidat a la presidència de la Generalitat, tot i que amb menys probabilitats que Maragall, alcalde de Barcelona. Aquest últim, durant la crisi va mantenir una certa actitud de distanciament amb la línia de l'executiu del partit, però finalment, la setmana passada va fer unes declaracions públiques en què feia costat a Sala.

Amb tot, enmig de la crisi, el PSC ha aconseguit col·locar les seves dues màximes figures en el comitè d'estratègia electoral nomenat per Felipe González. El primer, Narcís Serra, continua mantenint la confiança del secretari general, malgrat que és qüestionat sistemàticament pels guerristes. El vice-president del govern seria dels primers, en cas que el PSOE perdés les eleccions, a caure. Per aquests sectors, Serra "ha fet poca cosa", i sobretot, "no ha donat joc" en el tema de la coordinació entre govern i grup parlamentari. Cal recordar però, que el grup parlamentari socialista a Madrid està presidit pel guerrista Eduard Martín Toval, el qual ha preferit entendre's amb Benegas a l'hora de trobar un home pont amb González, marginant així a Serra.

Malgrat tot, les eleccions, pel PSC, potser han arribat massa aviat. Sense ser una sorpresa, els obliga a precipitar esdeveniments. Però per si de cas, el mateix partit va fer públic un comunicat immediatament després de l'anunci de González en

Martín Toval encapçala el sector guerrista dels socialistes catalans.

RAFA GIL

què afirmava que "estem a punt". El comunicat, que valora la convocatòria, no fa cap referència a la crisi del PSOE, ni al "cas Filesa", sinó tot el contrari, vol transmetre un missatge de confiança i optimisme. Així, per exemple, explica: "estem preparats per contribuir a revalidar una majoria de govern socialista a Espanya". El PSC qualifica la legislatura d'"esgotada" i assegura que el fet que s'avancin els comicis té "poca rellevància". Finalment, els socialistes catalans afirmen que només una victòria socialista pot garantir l'aprofundiment de l'autogovern a Catalunya. El discurs de campanya dels socialistes catalans utilitzarà obligatòriament la confrontació amb el PP, seguint la dinàmica estatal, però posarà l'accent també en CiU, que és l'autèntic rival en el seu territori. De fet, al PSC, un ascens del PP en principi el beneficia pel que resta de la candidatura de Pujol, tot i que Madrid prefereix que pugui CiU a un ascens massa espectacular del PP a Catalunya.

Amb vista a les llistes, el PSC presentarà una cartellera de luxe. Tot i que encara no estan tancades, els candidats que es perfilen són Narcís Serra, Jordi Solé Tura i Josep Borrell per als tres primers llocs per Barcelona. Tres ministres, que sintonitzen clarament amb les posicions renovadores oficials del partit. El poc guerrisme que hi ha a les files socialistes catalanes, encapçalats per Eduard Martín Toval i Salvador Clotas, quedarà relegat a llocs inferiors. Tots dos havien estat segon i tercer respectivament en la llista de 1989, però enguany no passaran, previsiblement, més amunt del cinquè lloc. És el preu que paguen per la seva proximitat a Alfonso

Guerra, però també per la seva activitat nul·la en el terreny del socialisme català. En el cas de Martín Toval, s'hi afegeix, a més, el fet d'haver-se posicionat en contra de la cessió d'un 15% de l'IRPF a les comunitats autònomes, cosa que va crear molt de malestar a la seu del carrer de Nicaragua.

EL DESENCÍS DE LES ILLES

El Partit Socialista de les Illes Balears-PSOE no afronta tampoc aquest repte electoral en la seva millor forma. De tots els anys de democràcia, ara és el moment en què els socialistes illencs estan en el pitjor moment possible. Al marge dels efectes negatius que es deriven de l'acció del govern espanyol, els socialistes de Balears es troben immersos en una gran demoralització, encara ara, quasi dos anys després, no han pogut assimilar la desfeta electoral de 1991 en què perderen l'Ajuntament de Palma, el Consell Insular de Menorca, diversos ajuntaments i, sobretot, no han trobat el seu paper com oposició en gairebé cap de les institucions importants de les Illes.

Al Parlament, l'oposició del PSIB-PSOE, personalitzada en el seu portaveu Francesc Obrador, no ha fet gens de mal al govern Canellas. A l'ajuntament de Palma sembla que l'oposició del PSIB-PSOE senzillament no existeixi: de fet, el cap de l'oposició i ex-regidor de cultura, Nicolau Llaneres, ja ha anunciat públicament que no repetirà en les properes municipals de 1995. El candidat a les autonòmiques tampoc és molt clar, si bé Francesc Obrador ja ha dit que hi voldria repetir. Quan encara manquen dos anys ja hi ha baralles internes. Josep Moll, actual diputat autonòmic, s'ha mostrat disposat a ser candidat a batlle de Palma, però no és del gust del sector més oficialista ni de l'aparell, que prefereixen Andreu Crespi, actual director territorial a Balears del MEC.

En els darrers dos anys, qui ha estat d'alguna manera la veu cantant del socialisme illenc, almenys pel que fa a la política domèstica, és Joan March, el secretari general. March ha intentat una estratègia de desgast contra la majoria conservadora –"cas Calvià", el cas del cementiri privat...– però que no semblen haver ferit gaire els conservadors.

Joan March lidera la família majoritària dins el PSIB-PSOE que es diu Socialisme i Autonomia. March domina fèrrimament l'aparell, però sovint es troba lligat de mans davant la família oficialista. L'aparell del PSIB-PSOE no té clares línies de

suport a Madrid i això fa que siguin els oficialistes els que en moltes ocasions tenen la darrera paraula. L'oficialisme es considera representat per Fèlix Pons, president del congrés de diputats, Ramon Aguiló –ex-batlle de Palma, actual director territorial del Ministeri d'Obres Públiques i Telecomunicacions i membre de l'executiva federal–, i el delegat del govern a Balears, Gerard Garcia –que fou regidor de l'Ajuntament de Palma amb Aguiló–. Aguiló, per cert, no va assistir a la reunió de l'executiva federal del dissabte de Pas-

Fèlix Pons tornarà a ser el candidat número u al Congrés del PSIB-PSOE.

qua. L'ex-alcaldé està considerat neutre en el marc de la pugna renovadors-guerristes. En compte, d'anar a la reunió era de vacances a Àustria, cosa que pot simbolitzar fàcilment el desencís dels socialistes de les Balears.

Quan el PSIB-PSOE tenia institucions sota el seu poder les diferències entre famílies eren més evidents. Ara, a l'oposició, les diferències s'estableixen entre grups i persones que fan difícil l'enquadrament en les famílies tradicionals dels socialistes illencs. Així i tot, quan es tracta d'afrontar unes eleccions generals, és evident el gran pes que tenen els oficialistes en la confecció de llistes.

Ningú no dubta que el candidat número u al Congrés serà Fèlix Pons. Amb el número dos ja comencen els problemes. Sembla que als oficialistes, i a Madrid, els agradaria més veure de segon Ramon

Aguiló que no un altre. Però des de Menorca no es veu amb bons ulls que el segon lloc també sigui per un mallorquí, i voldrien un candidat de la seva illa. Cal dir que el PSIB-PSOE, segons totes les enquestes, només té assegurats dos diputats dels set que elegiran les Balears. En el cas que Aguiló fos el segon de la llista, la guerra s'establiria entre socialistes menorquins i eivissencs, ja que tots dos aspiren a col·locar un home seu en tercer lloc. L'esperança d'una recuperació del vot –gràcies a Felipe González– encara és un reclam prou fort per lluitar pel tercer lloc de la candidatura. El que no sembla gaire probable és que Aguiló passi a tercera fila en benefici d'un menorquí o un eivissenc. Ara per ara, però, tot són hipòtesis, ja que la guerra de pressions entre les Illes i la Federació, i aquesta i Madrid, està en el moment més calent. Ara bé, si Madrid –per inspiració dels oficialistes– vol el tàndem Pons-Aguiló, tot fa pensar que aquesta serà la composició de la llista.

Les perspectives electorals pretenen assegurar l'obtenció de dos diputats, i aspirar, remotament, a un tercer. Les Balears enguany elegiran set diputats, en compte dels sis que tradicionalment triava. Des de les últimes eleccions, hi havia un empat: 3 per al PP i 3 per al PSOE. La travessa electoral del 6 de juny és arriscada. Quatre van segurs al PP, dos al PSOE, però en queda un. Les enquestes apunten un cinc a dos com a resultat més probable, però les enquestes estan fetes a escala estatal i, per tant, són de difícil extrapolació a una realitat tan dispersa geogràficament i sociològicament tan particular com les Illes. Unió Mallorquina aspira també a esgarrapar aquest setè escó, amb què recuperaria els vots del difunt CDS. El PSM tampoc no renuncia a res i posarà en aquestes eleccions els seus tres pesos pesants en marxa: Mateu Morro, Pere Sampol i Sebastià Serra. Al PSIB-PSOE li convé que tant UM com el PSM es prenguin molt seriosament les eleccions. Si el setè diputat fos per a UM o PSM, qui el perdria seria el PP. La travessa queda, si UM fa mal al PP: quatre per al PP, dos per al PSOE i un per a UM. Si UM no aconsegueix restar molts vots al PP, el resultat lògic és cinc per al PP, i dos per al PSOE. Finalment, si el PSOE aconsegueix activar el seu vot i UM es menja vots del PP, el resultat seria de quatre a tres, també a favor del PP. És evident que el PSIB-PSOE perdrà aquestes eleccions a Balears. És una incògnita, però, saber quin serà la magnitud de la tragèdia.

Vicent Lafora/ Pere Martí
Miquel Payeras